

ת"פ 864/12/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד זיאד עאצי

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 864-12-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' עאצי

בפני כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

נגד
זיאד עאצי
ע"י עו"ד הדיה

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וגניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק.

על פי עובדות האישום, במועדים הרלוונטיים היה הנאשם מועסק בחברת "אקוואטק". ביום 30.9.14, גנב הנאשם ממחסן המעסיק ברמלה פילטרים, 50 ברזים, 3 מכשירי מיני בר, ו-40 פחמיים, בשווי כולל של ₪ 3,731, והכניסם לתא המטען ברכב החברה בו היה צריך לנסוע לביתו. בנוסף, במהלך 3 חודשים עובר למועד האמור, במועדים שאינם ידועים, גנב הנאשם ב-3 מקרים מוצרים מהמעסיק.

ב"כ התביעה טענה בדבר חומרת העבירה, והעובדה שאין המדובר במקרה חד פעמי. כמו כן הפנתה לכך שהרכוש הוחזר, אך לא בשל רצונו הטוב של הנאשם, כי אם משום שנתפס. נטען כי אמנם אין לנאשם עבר פלילי, אך היות שהוא תושב האזור, אין אפשרות להטיל עליו עונש של מאסר בעבודות שרות, לפיכך עותרת התביעה להטלת מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם טען כל אשר ניתן לטובתו. נטען כי הנאשם עבד בחברה במשך 17 שנים, והחזיק באישורי כניסה לישראל. במהלך השנים הנאשם קשר קשרים קרובים מאד עם המתלונן, ולא היתה לו מעולם מעורבות פלילית. הנאשם אב לשישה ילדים ואמו חולה. עוד נטען כי הרקע לעבירות הוא שהנאשם תיקן את רכב החברה על חשבונו, במוסך באזור, ולא פוצה על כך מידי החברה, בטענה שלא הציג חשבונית על התיקון. בעקבות זאת, הוא חש תסכול ולכן נטל את הרכוש המדובר. כשנעצר הנאשם, הוא מיד הודה, ואז נשאל האם היו גניבות מצדו בעבר. הנאשם הודה לפי תומו, שלקח בעבר דברים קטנים, ויש להניח לטובתו שהמדובר בדברים פשוטים, שכן טיבם לא ידוע לתביעה. כיום המתלונן מחל לנאשם, ואף כתב עבורו מכתב המלצה, בו הוא מציין כי הנאשם הביע בפניו חרטה, והוא מבקש לנהוג בו במידת

החסד, ומודיע כי הוא ישקול לקבלו בחזרה לעבודה. ב"כ הנאשם טוען כי ידוע הוא שאילו היה הנאשם ישראלי, לא היה בית המשפט מטיל עליו עונש של מאסר בפועל בנסיבות הללו, ולכן אין כל הגינות בהטלת מאסר, רק משום שהנאשם אינו יכול לבצע עבודות שרות. יתרה מזו, הנאשם עותר לכך שיסתיים ההליך ללא הרשעה על מנת לחסוך ממנו את שלילת היתר העבודה שלו בישראל, כמקובל, במשך תקופת התנאי. בהקשר זה, נטען כי הנאשם שרוי במצוקה כלכלית כיוון שאינו יכול להיכנס לעבודה בישראל. לחילופין, עתר הנאשם להטלת מאסר על תנאי מידתי.

הנאשם בדברו האחרון אמר כי עבד אצל המתלון 17 שנים, וביצע את העבירה רק בשל כך שלא שילמו לו עבור הוצאות התיקון של רכב החברה. כמו כן, הביע חרטה ואמר שמצבו קשה.

מתחם העונש ההולם

העבירות של גניבה וגניבה ממעביד באות להגן על האינטרס הציבורי בהגנת רכוש הפרט, והגנת יחסי האמון הנדרשים במקום העבודה.

עיון במאגרי הפיקה מעלה כי בגין העבירות הללו מטילים בתי המשפט בדרך כלל עונשי מאסר, שיכול שירוצו בעבודות שרות, כעולה מן הסקירה שלהלן:

ברע"פ 5471/15 לסטר נ' מד"י (19.8.15) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם, אשר הורשע בגניבה ממעביד בסכום של 80,600 ₪. הנאשם הוביל את הסחורה לשם מכירתה לאחר, אך נתפס. בית המשפט הטיל עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שרות וכן קנס בסך 24,000 ₪.

ברע"פ 5540/15 גאוי נ' מד"י (24.8.15), דחה בית המשפט העליון את ערעורה של הנאשמת, אשר הורשעה בגניבה מבית המתלוננים שם עבדה בעבודות משק בית. הנאשמת גנבה פנקסי שקים והשתמשה ב-71 שקים, בסכום של 105,506 ₪, תוך זיוף שיטתי על פני תקופה ארוכה. לנאשמת אין כל עבר פלילי וניתן בעניינה תסקיר חיובי. הוטלו 8 חודשי מאסר ופיצוי בסך 40,000 ₪.

בעפ"ג 598-11-14 קעדאן נ' מד"י (6.3.14) הורשע הנאשם בגניבה מסניף החברה בה עבד, בסכום של 85,000 ₪. בבית משפט קמא הוטל מאסר למשך 10 חודשים, וכן קנס בסך 5,000 ₪, ופיצוי בסכום הגניבה במלואו. בערכאת הערעור נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר ועד 24 חודשי מאסר. לאחר שהנאשם שילם את כל סכום הפיצוי, הוקל העונש ל-6 חודשי עבודות שרות.

בע"פ (י-ם) 9725-02-14 קורסיה נ' מד"י (6.3.14) הורשעה הנאשמת בכך שבהיותה פקידה בלשכת במסחר, הפקידה בחשבון הלשכה רק חלק מן הסכומים שקיבלה, וששללה לכיסה את יתר הסכומים, בסך 66,500 ₪. לאחר שנתגלתה העבירה, השיבה סך 30,000 ₪. לנאשמת אין כל עבר פלילי וניתן בעניינה תסקיר ממנו עלה כי מאז שינתה דרכה וסיימה לימודים גבוהים. בבית המשפט קמא הוטלו 50 ימי מאסר בעבודות שרות. הערעור נדחה.

בע"פ (חי') 59265-01-15 מד"י נ' רוקן (16.4.15) הורשעה הנאשמת בגניבה מבית המעסיקים, בשווי 137,000 ₪. נגד הנאשמת תלוי מאסר על תנאי בן 10 חודשים, בשל גניבה קודמת בנסיבות דומות. בית משפט קמא החליט להאריך את המאסר על תנאי והטיל של"צ ופיצוי, בהתאם להמלצת התסקיר. בערכאת הערעור נקבע כי לא היתה הצדקה להארכת התנאי, לפיכך, הוטלו 16 חודשי מאסר.

בעפ"ג 6567-03-15 קיוורקיאן נ' מד"י (24.8.15) הורשע הנאשם בכך שבעת עבודתו בבנק הדואר, זייף חתימות על גבי טופסי משיכת מזומנים ונטל מחשבונות של 2 לקוחות 3,800 ₪. בנוסף, גנב 520 דולר. בבית משפט קמא נדחתה בקשת הנאשם להימנע מהרשעה והוטלו מאסר על תנאי, של"צ והתחייבות. בערכאת הערעור נדחתה הבקשה לביטול ההרשעה ונקבע כי חומרת העבירות אינה מאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי. כמו כן, נקבע כי מתחם שהרף התחתון שלו הוא של"צ, נוטה לקולא.

בעפ"ג 9046-09-15 אגבריה נ' מד"י (19.11.15) הורשעה הנאשמת בגניבה מקופת בית הספר שבו עבדה, בסכום של 310,000 ₪, תוך זיוף חשבוניות לספקים. בית המשפט קמא הטיל מאסר בעבודות שרות. בערכאת הערעור נדחתה עתירת הנאשמת להימנע מהרשעה, ונקבע כי האינטרס הציבורי אינו מאפשר זאת, למרות העדר עבר פלילי, ולמרות שהנאשמת פיצתה את המעסיק, והיא מתכוונת להתקבל כחברה בלשכת עורכי הדין.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בבתי משפט השלום בעבירות של גניבה ממעביד, בנסיבות הדומות לשלנו, ובשעה שהיה הנאשם נטול עבר פלילי משמעותי, מעלה כי קשת העונשים נעה בין הטלת מאסר בעבודות שרות, ועד הטלת מאסר על תנאי בצירוף רכיבי ענישה נוספים (ת.פ. 6716-08-14 מד"י נ' ברוך (18.1.16); ת.פ. 26825-09-14 מד"י נ' עוזרי (10.9.15); ת.פ. 35804-01-15 מד"י נ' אהרון (3.3.16); ת.פ. 8468-12-13 מד"י נ' סרדס (16.3.16); ת.פ. 49452-05-13 מד"י נ' פפאשווילי (7.9.15); ת.פ. 4441-07-12 מד"י נ' פדידה (4.2.15); ת.פ. 8204-10-13 מד"י נ' וגנוב (21.1.15); ת.פ. 35779-02-15 מד"י נ' הרשקוביץ (17.11.14); ת.פ. 55418-10-10 מד"י נ' גל (7.12.14)).

בענייננו, סכום הגניבה שביצע הנאשם, אינו מן הגבוהים, זאת בהשוואה למקרים שמופיעים בסקירה לעיל. יחד עם זאת, גם כאן מתקיימת הנסיבה של פגיעה באמון המעסיק. בנוסף, המדובר בכמה מקרים, אף כי לא ידוע סכום הגניבות במקרים הקודמים, ועל כן אניח כי לא היה מדובר שם בסכומים גבוהים.

הנאשם מסר הסבר מסוים לעבירות, ולעניין זה אתן משקל מסוים, אף כי אין בכך כדי להצדיק כמובן את העבירות.

בנוסף, אתחשב בכך שהסחורה הגנובה הושבה לבעליה.

במכלול הנסיבות הללו, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש הצופה פני עתיד, בצירוף ענישה נלווית, לבין מאסר קצר בעבודות שרות.

שאלת ההרשעה

שמעתי ברוב קשב את טענות ב"כ הנאשם, אך לדעתי לא ניתן להיעתר להן ולהימנע מהרשעה, וזאת מכמה טעמים.

ראשית, בכל פסקי הדין שנסקרו לעיל, הביעו בתי המשפט דעתם אודות חומרת העבירה של גניבה ממעביד, והאינטרס הציבורי להחמיר בענישה לגביה. בחלק מן המקרים עלתה ונדונה שאלת ההרשעה, זאת גם לאחר שהוגשו תסקירים, אך בתי המשפט שבו וקבעו כי אין מקום להימנע מהרשעה.

שנית, בענייניו של הנאשם לא ניתן תסקיר, בהיותו תושב האזור, ולא מונחת בפני בית המשפט המלצה להימנע מהרשעתו. למעשה תומך ב"כ הנאשם את עתירתו במכתב הבקשה של המתלונן בלבד.

שלישית, ב"כ הנאשם טען כי הטלת מאסר על תנאי תמנע מן הנאשם לקבל היתר עבודה בישראל למשך תקופת התנאי,

אך טענה זו לא הוכחה. לדעתי, אין די בהצגת מכתב גנרי שהוצא בעניינו של אחר, אשר נסיבותיו לא ידועות, על מנת להסיק מתוכו, כי גם בעניינו של הנאשם, כך יקרה.

רביעית, לנוכח נסיבותיו הייחודיות של הנאשם, המשמעות של הימנעות מהרשעה היא כי יהא על בית המשפט להסתפק בהטלת חתימה על התחייבות, ותו לאו, שכן למרבה הצער לא ניתן להטיל על הנאשם עונש מוחשי בדמות של"צ בהיותו תושב האזור. לדעתי, ענישה שכזו תחטיא את המטרה שבהגנת האינטרס הציבורי והיא נוטה לקולא באופן בלתי מידתי.

לנוכח כל אלה, אני דוחה את הבקשה לביטול ההרשעה.

העונש המתאים לנאשם

לנאשם אין כל עבר פלילי, והוא אב לשישה ילדים. נתונים אלה, יישקלו לקולא.

המתלונן העביר באמצעות הנאשם מכתב מעורר הערכה ממנו עולה כי מחל לו, וכי הוא נכון לשקול העסקה של הנאשם בעתיד. עולה מן המכתב כי אכן נרקמו יחסים אישיים חמים בין הנאשם לבין משפחת המתלונן, ומכאן יש להסיק כי העבירות היו חריגות ביותר, ואין המדובר בדפוס עברייני. המתלונן מבקש כי בית המשפט ינהג במידת החסד, היות שהוא מתרשם שחרטת הנאשם כנה.

לנוכח מכלול הנסיבות, אני סבורה כי עתירת התביעה להטלת מאסר בפועל, חורגת לחומרא. העובדה שלא ניתן להטיל על הנאשם מאסר בעבודות שרות, בשל היותו תושב האזור, אינה יכולה להוליך למסקנה שיש להטיל מאסר מאחורי סורג ובריח, בייחוד כשמדיניות הענישה אינה מחייבת הטלת מאסר בפועל, כלל וכלל.

לדעתי, העונש המתאים לנאשם הוא עונש הצופה פני עתיד, בליווי קנס הולם.

בהעדר דפוס עברייני, ולנוכח המצוקה הכלכלית של הנאשם, אתחשב בו, בהטלת מאסר על תנאי, למשך תקופה מידתית.

אשר על כן אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך 12 חודשים מהיום, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות גניבה ממעביד.
- ב. חודש אחד מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות גניבה.
- ג. קנס כספי בסך 1,000 ₪, או 14 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.9.16 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, בהעדר הצדדים.